

KOKKUVÕTE

Toidujäätmed ja sh toidukadu on nii sotsiaalne, majanduslik kui ka keskkondlik probleem, mida teadvustatakse maailmas üha enam. Toitu toodetakse maailmas piisavalt, et kõik inimesed ära toita, ent ikkagi valitseb osades paikades näljahäda. Aastas läheb ligikaudu üks kolmandik inimtoiduks toodetud toidust raisku.

Toidukadu tekib erinevates etappides. Toitlustamisega tegelevad ettevõtted on teisel kohal peale kodumajapidamiste toidukao tekkimises. On oluline vähendada toidukadu, kuna toidu raiskamisega raisatakse lisaks toidule veel maad, vett, tööjõudu ja asjatult tekkinud heitgaase. Lisaks aitab toidukao vähendamine raha kokku hoida. Lasteaedades peaks olema suhteliselt lihtne ette määrata valmistatava toidu kogust, siiski läheb lasteaedades raisku ligi neljandik valmistatud toidust.

Bakalaureuse töö eesmärk oli selgitada, kui suur on toidukadu lasteaedades ning kas ja kuidas see erineb vanuserühmiti ning lasteaiati. Uuringus osalenud kolm lasteaeda asusid Võrumaal – kaks nendest maapiirkonnas ja üks linnas. Kuna lasteaiad soovisid jääda anonüümseteks, siis nende nimesid ega täpseid asukohti töös ei avaldatud. Vanuserühmade võrdluses võrreldi vaid maapiirkonna lasteaedu, kuna linnalasteaias toimus toitlustamine sööklas, kus polnud võimalik vanuserühmi eristada. Maapiirkonna lasteaedades sõid lapsed rühmades.

Kõige rohkem tekkis toidukadu nädalas linnalasteaias. Seetõttu läks toidukadu rahaliselt kõige rohkem maksma linnalasteaiale – 571,14 eurot. Esimeses maapiirkonna lasteaias maksis see aga 283,32 eurot ja teises maapiirkonna lasteaias 417,19 eurot. Üldiselt tekkis teises maapiirkonna lasteaias toidukadu nii portsjoni kui valmistatud toidu kohta kõige vähem. Toidukadu oli kõige suurem nii valmistatud toidust kui ühe portsjoni kohta linnalasteaias.

Lasteaedadevahelisest võrdlusest selgus, et hommikusöögil jäi maapiirkonna lasteaedades kõige vähem toitu järele päevadel, kui menüüs oli omlett. Kõige rohkem läks toitu raisku päevadel, kui lastele pakuti putru. Linnalasteaias aga oli vastupidi: päevadel, kui menüüs oli puder, jäi toitu vähem järele kui ülejäänud päevadel. Lõunasööki söödi kõigis lasteaedades paremini, kui pakuti suppi.

Vanuserühmade võrdluses võrreldi kolme vanuserühma: söimerühmasid ehk lapsi vanuses 1 aasta ja 4 kuud kuni 3 aastat, 3–6 aastaseid lapsi ja 6–7 aastaseid lapsi. Toidukadu tekkis nii portsjoni kui valmistatud toidu kohta kõige rohkem söimerühmades ja kõige vähem 6–7 aastaste laste seas. Sellega

sai kinnitust ka töös esitatud hüpotees, et nooremates rühmades tekib toidukadu rohkem kui vanemates.

Käesolevat teemat võiks uurida ka teistes maakondades, et saada ülevaatlikumat pilti toidukao tekkest lasteaedades. Selleks, et vähendada raisatud toidu hulka lasteasutustes, tuleks seda teemat lastega arutada nii lasteaias kui ka kodus, jälgida lasteaias tekkivat toidukadu ja uurida laste eelistusi toidule.

